

«Κατὰ τὴν διάβασιν ταύτην ἐβδαιώθημεν ὅτι οὐδεὶς πρὸ ἡμῶν διήλθε τὸ μέρος τοῦτο μέχρι τῆς νεωστὶ ἀνακαλυφθείσης γῆς. Τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου ἡ κατάστασις τῶν πάγων προσμήνυνεν ὅτι ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, διὸ καὶ ἀνεπετρώθησαν αἱ ἐλπίδες μας, ἂν καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἐμείναμεν φυλακισμένοι μεταξὺ πάγων ἐπὶ πέντε ἡμέρας. Ἡ ἀπελευθέρωσις ἡμῶν ἐγένετο τὴν 13 Αὐγούστου καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὄριον τῶν πάγων εἰς τὸ ὑψηλότατον πλάτος 75-40. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπιστεύσαμεν ὅτι θὰ σωθῶμεν» καὶ τῶντι μόνον εἰς τὴν εὐνοϊκὴν κατάστασιν τῶν πάγων τοῦ πλάτους τούτου χρεωστοῦμεν τὴν ἐπιστροφὴν μας.

«Μετὰ ὠραϊότατον καιρὸν εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν καὶ ἐπλεύσαμεν περὶ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Νέας Ζέμβλης. Τὴν 18 Αὐγούστου ἐπατήσαμεν εἰς νέαν ξηρὰν εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Ναυαρχείου καὶ τὴν 24, δηλαδὴ μετὰ 96 ἡμέρας, εὔρομεν εἰς τὸ Dunon-Bey τὸ βωσικὸν πλοῖον Νικολαί, τὸ ὁποῖον ἐφιλοξένησεν ἡμᾶς μετὰ προθυμίας, ὡς συνειθίζει ὁ βωσικὸς λαός. Μετὰ μικρὸν πλοῦν ἤλθομεν εἰς Βορδοί, εἰς Νορβηγίαν, ὅπου ἀπέβημεν τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1874. Τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐπατήσαμεν τὴν φιλόξενον ταύτην γῆν σκιρτῶντες ὑπὸ χαρᾶς ὅπως σκιρτῶσιν οἱ ἀπελευθερούμενοι μετὰ μακροῦς κινδύνους καὶ ταλαιπωρίας.» Τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ναυσιπόρων ἐπανηγύρισε ὁ λαός, γνωστὸν δὲ μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς εἰς Βιέννην.

¹Ἐπιτετα τὸ τέλος.

L. ROZIER.

Ἡ κατωτέρω δημοσιευμένη χάριςσα καὶ διδακτικωτάτη ἀφίγησις ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ πρὸς τὸν ἐν Σμύρῃ πρωτοφάλην Δημήτριον Ἀῶτον. Μετὰ τοῦ πρωτοφάλητος τούτου συνεδέετο ὁ Κοραῆς διὰ φιλίας στενωπότης καὶ θερμῆς, συνεχῶς δ' ἐπέστελλεν αὐτῷ ἐκ Γαλλίας μακρὰς ἐπιστολάς, περιεχοῦσας πληροφορίας καὶ χάρισις ἀξίας μελέτης περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους καὶ τῶν διατρεφάντων κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ 1792 καὶ μικρὸν πρὸ ταύτης. Ὁ δὲ Δόμιнос Κεμπ, ὃν μετ' εὐγνωμοσύνης ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀφηγήσει ἀναφέρει, ἦν ὁ Βερνάρδος Κεμπ, ἐφημέριος τοῦ ἐν Σμύρῃ ναυδίου τοῦ Ὀλλανδοῦ προξένου, «ἀνὴρ σοφός, σεβάσμιος καὶ σεβαστός», ὡς χαρακτηρίζει αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του· τοῦτον νεὸς ὦν ἔτι ὁ Κοραῆς ἐν Σμύρῃ ἐδίδασκε τὴν ἑλληνικὴν, ἀντιδιδάχθεις παρ' αὐτοῦ τὴν λατινικὴν. Σ. τ. Δ.

ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΚΟΡΑΗ

Πολλάκις εἰς τὰς ἀνιαράς μου ἀγρυπνίας ἀναλίσκω τὸν καιρὸν συλλογιζόμενος τὰ πάθη μου. Ἀφ' οὗ τὰ ἀπαριθμῆσω ὅλα ἐν πρὸς ἐν, ἀρχόμενος ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὅποια ἦσαν αἱ πατρικαὶ παιδεύσεις διὰ τὰς ἐν οἴκῳ ἀταξίας μου, οἱ ῥαβδισμοὶ τοῦ φροντιστηρίου διὰ τὰ γραμματικὰ, καὶ διαβαίνω ἔπειτα εἰς τὰ πλέον ἀνιαρά, ἀφ' οὗ λέγω τὰ ἀπαριθ-

μήσω ὅλα, ἢ καὶ ὅσα ἐνθυμούμαι, μοὶ φαίνεται νὰ ἀκούω μίαν φωνὴν ἀοράτως: «Ἀχάριστε, ἂν ἡ Πρόνοια σὲ ἐπαίδευσεν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, σὲ ἔκαμεν ὅμως καὶ μεγάλας εὐεργεσίας.» Καὶ τότε ἄρχομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου νὰ ἀπαριθμῶ τὰ τῆς Προνοίας δωρήματα, καὶ σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν ὑπολογισμὸν εὗρηκα πάντοτε τὸν ἀριθμὸν τῶν καλῶν ἀνώτερον ἀπὸ τὰ κακὰ. Οὕτω παρηγορούμενος με τοιούτους λογισμοὺς, ἀπεκοιμήθην μίαν νύκτα πρὸς τὸ ἐξημέρωμα· καὶ εἶδον καθ' ὕπνου θέαμα περίεργον, καὶ ἄξιον νὰ παρηγορήσῃ ὄχι μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ πάντας τοὺς κακῶς πάσχοντας. Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβαίνων παρεστάθη εἰς τὴν κλίνην μου, κολοσσαῖος τὸ μέγεθος, ἐκράτει δὲ τρυτάνην εἰς χεῖράς του, ὡς ἐκείνην με τὴν ὁποῖαν ζυγίζουσι καμμίαν φορὰν τὰ ξύλα ἐμπροσθεν εἰς τὸ Κουμέρκιον. «Παραπονεῖσαι, με» λέγει, ὡς ἡδικοημένος ὑπὸ τῆς Προνοίας. »Ἄλλ' ἰδοὺ τῆς Δικαιοσύνης ἡ τρυτάνη! Βάλε» εἰς τὸ ἐν μέρος ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας ἐν τῷ βίῳ, »καὶ πρόσεχε μὴ λησμονήσῃς τίποτε.» Ἐγὼ τρέμω ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὡς βλάσφημος, καὶ ἐπιθυμῶν ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ δικαιολογηθῶ, ἄρχισα με μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐπιφορτίζω τὴν μίαν πλάστιγγα τῆς τρυτάνης με ὅσα κακὰ ἐδυνήθην νὰ συλλογισθῶ, καὶ φοβούμενος μὴ νικηθῶ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, συνεφόρου ἀκόμη καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτελῆ καὶ ἀνάξια λόγου· ὅποια παραδείγματος χάριν ἦσαν, νὰ ὑπάγω καμμίαν φορὰν εἰς τὸν Κουγλουτζᾶν περιπατῶν· νὰ κρημισθῶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν κλίμακα τοῦ ὀσπητίου, τρεῖς μόνον ἢ τέσσαρας βαθμοὺς (ἂν ἐνθυμούμαι καλῶς), χωρὶς ἄλλην βλάβην, παρὰ τὴν συντριβὴν ἐνὸς ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτουν εἰς χεῖρας. Εἰς ὀλίγα λόγια ἐφόρτισα τὴν πλάστιγγα ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ ἀπὸ τὰ ὄντα καὶ ἀπὸ τὰ δοκοῦντα κακὰ. Τὸ θαυμαστὸν ἦτον, ὅτι ὁ Ἄγγελος δὲν ἔλεγε τίποτε πρὸς αὐτά· ἀλλ' ἐπροσποιεῖτο νὰ μὴ καταλαμβάνῃ τὴν ἀπάτην. Ἀφ' οὗ ἐτελειώσα τὴν συγκομιδὴν ὅλων μου τῶν κακῶν, ἔχεις ἄλλο τι περισσότερον; με λέγει ὁ Ἄγγελος. Ὅχι, ἀπεκρίθην ἔντρομος. «Σὺ μὲν, λέγει, ἐπεφόρτισας τὴν πλάστιγγα με ὅσα ἤθελες καὶ δὲν σὲ ἐκόλωσα» κατ' οὐδέν· ἐγὼ δὲ θέλω βάλεν εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν »συγκατάθεσίν σου» σὲ δίδω ἄδειαν νὰ μοὶ ἐναντιωθῆς εἰς ὅ,τι κρίνεις ἢ κατὰ πολλὰ βαρὺ, ἢ ἀνοίκειον νὰ συγκταριθμηθῇ μετὰ τῶν καλῶν.» Ἦρχισε λοιπὸν νὰ στοιβάξῃ καὶ αὐτὸς τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ δωρήματα. Καὶ ποῖα δωρήματα; ὅποια ποτὲ δὲν συλλογιζόμεθα, τόσων ἐτυφλώθημεν ἀπὸ τὴν φιλαυτίαν! Ἐβρίψεν εἰς τὴν πλάστιγγα τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑπαρξίν, καὶ τὸ νὰ μὴ ἀποθάνω μέχρι τοῦ νῦν, μελονότι πολλὰ νοσήσας, ὡς δώρημα τοῦ Θεοῦ. Εἰς αὐτὸ βλέπων με ἀπο-

ροῦντα, « Δὲν ἀνέγνωσ ποτὲ, μὲ λέγει, τὴν Γραφὴν ; » Ναι, τὸν ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ μετέφρασα μίαν Κατήχησιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθροισα τὰ ὠραιότερα ῥητὰ τῆς Γραφῆς. Μεταξὺ αὐτῶν, μὲ λέγει, πρέπει νὰ εὐρηκᾶς καὶ τὸ « Ἐν αὐτῷ » γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν ». Ἀλλὰ τί κακὸν μου καιρὸν ἤθελα, πρωτοψάλτα, νὰ τὸν ἐνθυμίσω τὴν Κατήχησιν ; Ἀρπάζει ἐν ἀντίτυπον (δὲν ἤξεύρω ποῦ τὸ εὔρεν εὐθὺς), καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὴν πλάστιγγα, ὡς δῶρημα Θεοῦ καὶ αὐτό. Ἐζήτησα νὰ ἐναντιωθῶ, προφασιζόμενος τοὺς μόχθους τῆς μεταφράσεως, καὶ σπουδάζων νὰ δείξω ἀληθῶς ὅτι εἶναι πόνημα ἰδικόν μου, καὶ ὄχι δῶρημα ἄλλου· καὶ αὐτὸς μὲ ἀπεστόμωσε μετὰ « Χωρὶς αὐτοῦ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδὲν » καὶ μετὰ « Πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνον » καὶ μετὰ « Τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν », καὶ μὲ ἄλλους μυρίους τόπους τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Ἐθαύμασα, φίλε μου, πόσον ἦτο δυνατὸς ἐν ταῖς Γραφαῖς ὁ Ἄγγελος, καὶ ποῦ ἀνέγνωσε τὴν Γραφὴν, μὴ ὄντων (καθὼς ἤξεύρεις) ἐν οὐρανοῖς μῆτε βιβλίων, μῆτε τυπογράφων. Ἀνέβασεν ἔπειτα εἰς τὴν πλάστιγγα τοὺς μακαρίτας γονεῖς μου, μὲ πᾶσαν αὐτῶν τὴν προθυμίαν νὰ μὲ προξενήσωσιν ὅλα τὰ μέσα τῆς σπουδῆς· ἀνέβασε τοὺς καλοὺς μου συγγενεῖς καὶ τοὺς εὐεργέτας μου, ὡς τσαῦτα τοῦ Θεοῦ δωρήματα· ἡ πλάστιγγὴ ἤρχισε νὰ κινῆται· ἐγὼ ἔτρεμον ὄλος, ἐνθυμούμενος τὸ « Οὐ δικασθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν »· ἀναβιβάζει τέλος τὸν Δόμινον Keun. Εἰς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶχον τί νὰ ἐναντιωθῶ. Ἐπειτα βλέπω τὴν Λογιότητά σου πλησίον τοῦ Ἄγγελου, ἔτοιμον νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν πλάστιγγα. Τότε ἀληθινὰ ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι, ὅτι ἔχω νὰ μείνω ἀναπολόγητος, μάλιστα βλέπων, ὅτι διὰ τὸ ψῦχος (ἐπειδὴ ἦτο χειμὼν) ἤσουν ἐνδεδυμένους, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καταπεφορτισμένους μὲ δύο βραχυτάτας γούνας, καὶ εἶχες ἐπὶ κεφαλῆς σου καλουπάκιον. Οὐαί, ἔλεγον, εἰς ἐμέ ! Ἄν ἀναβῆ ὁ πρωτοψάλτης μὲ τοιαύτην σκευὴν, ἡ πλάστιγγὴ ἔχει νὰ κλίνη ἐξάπαντος. Μὴ ἔχων τί ποιήσω, εἶπον τὸν Ἄγγελον, ὅτι δὲν στέργω νὰ σὲ ἀναβάσῃ οὕτως ἔχοντα ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν, ἤρχισε νὰ σὲ ἐκδύνη ἐν πρὸς ἐν τῶν ἐνδυμάτων σου, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ μπιμισίου καὶ καταντῶν εἰς τὸν χιτῶνα, εἰς τρόπον ὥστε σὲ ἀφῆκε γυμνόν, παντάγυμνον, ὡς ἐξῆλθες ἐκ κοιλίας μητρὸς σου, καὶ ὡς ἀπελεύσῃ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα τὴν γῆν. Μὲ ὄλην τὴν ἀπορίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην, μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα· ὄχι μόνον διὰ τὴν γυμνότητα εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ἔβλεπον, ἀλλὰ προσέτι καὶ διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὁποίαν εἶχες, καὶ τὰς ἀρὰς τὰς ὁποίας ἐξέχες κατ' ἐμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους. Τέλος πάντων σὲ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν πλάστιγγα κατὰ

τὴν θέλησίν μου· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος ; μολοντοῦτο ἡ τρυτάνη ἔκλινε πρὸς τὸ ἔδαφος. Καὶ ὁ Ἄγγελος, θέλων νὰ μὲ κατασχῆναι περισσότερον, « Αὐτὰ, μὲ λέγει, ὅσα συνφόρησα εἰς τὴν πλάστιγγα δὲν εἶναι μῆτε τὸ ἕκατοστὸ μέρος ἐκ πάντων, ὅσα σὲ εὐεργέτησεν ἡ Πρόνοια· καὶ ὁμῶς ὑπερβαίνουσιν ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας, ἢ φαντάζεσαι νὰ ἐδοκίμασας. Γενοῦ λοιπὸν εὐγνωμονέστερος, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ « Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἔδωκέ μοι ; » Καὶ τοῦτα τὰ λόγια ἦσαν τοῦ ἐνυπνίου τὸ ἐπιμύθιον.

ΠΕΡΙ ΜΗΛΟΛΟΝΘΗΣ

Πολλάκις ὁ κηπουρὸς διερχόμενος τὰς πρασιάς αὐτοῦ ἀγανακτεῖ παρατηρῶν ἐν μέσῳ τῶν ὑγιῶν καὶ θαλλόντων φυτῶν καὶ τινὰ μεμαραμένα καὶ φθίνοντα ὡς ὑπὸ νόσου χρονίας· ἄλλοτε δὲ πάλιν περιλίπος θεωρεῖ τὰ φύλλα τῶν λαχάνων του καὶ τῶν δένδρων κατεβεβρωμένα. Ἡ τοιαύτη κατάστασις, ἐλαττοῦσα τὴν συγχρομιδὴν, ἐμβάλλει αὐτὸν εἰς δυσθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἔτι μᾶλλον ἐπιτείνει ἡ ἀνεπάρκεια τῶν μέσων αὐτοῦ πρὸς θεραπείαν τῆς νόσου, ἧς τὰ αἷτια ἐκ πείρας γινώσκει.

Δὲν λανθάνει τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι συνηθέστατα αἷτια τῆς καταστροφῆς τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων εἶναι ἔντομα, ὧν ἄλλα μὲν ὑπόγειον βίον διάγοντα καταβιβρώσκουσι τὰ ριζίδια καὶ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ἄλλα δὲ ὑπέργειον κατατρώγουσι τὰ φύλλα, ἀποστεροῦντα οὕτως ἐκεῖνα τῶν ὀργάνων, δι' ὧν εἰσάγεται εἰς τὸ σῶμα αὐτῶν ἡ τροφή. Διὰ τοῦτο δὲ ἄκραν χαρὰν αἰσθάνονται οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ κηπουροὶ ὁσάκις συναντῶντες φονεύουσι τούτους τοὺς ἐν τῷ κρυπτῷ καταστροφεῖς τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν. - Εἶδη ἐπιβλαβῶν ἐντόμων ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ διάφορα· ἐνταῦθα δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνὸς μόνον τὸν βίον θέλομεν περιγράψαι, τῆς *μηλολόονθης*, ἧτις καὶ ὡς ὑπόγειος σκώληξ καὶ ὡς ἔντομον ἐναέριον κατὰ καιροὺς ἐν μεγάλῃ πληθύνῃ ἐνσκήπτουσα πολλαχοῦ ἐπιφέρει καταστροφὰς τῶν λαχανοκήπων, τῶν δενδροκήπων, τῶν δασῶν. Μετὰ τὴν περιγραφὴν δὲ τοῦ βίου τοῦ ἐντόμου τούτου, θέλομεν περιγράψαι τινὰ μέσα καταστροφῆς μεταχειρίζονται οἱ γεωργοὶ κατ' αὐτοῦ καὶ τινὰ αὐτῆ ἡ φύσις, ὡς ἐπίκουρος ἐπερχομένη· ἐπὶ τῶν τελευταίων δὲ τούτων κυρίως ἐπικαλούμεθα ἰδίᾳ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἡ *μηλολόονθης* εἶναι ἔντομον ἔχον μέγεθος καὶ μορφὴν ὁμοίαν ἐν πολλοῖς πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν κοινῶς καλουμένην *χρυσόμυγαν* (ὄρ. εἰκόνα Α'). τὰ ἔλυτρα αὐτῆς εἶναι ξανθέρυθρα, ὁ θώραξ μέλας, ἡ δὲ κεφαλὴ φέρει κεραίας ἐσχί-